

Sygn. akt: XU 483/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. we W.

sprawy z odwołania **E. T.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 13 czerwca 2016 r. znak: (...). (...)

w sprawie E. T.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. oddała odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. T. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 13 czerwca 2016 r. w części dotyczącej pkt I gdzie zaliczono wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, oraz w pkt 7 dotyczącym ustalenia, że nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie wnioskodawczyni wniosła o zmianę w/w punktów decyzji w ten sposób, iż w pkt I wnosi o zaliczenie jej do znacznego stopnia niepełnosprawności oraz w pkt 7 wnosi o ustalenie, że wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni podniosła, iż jest chora od dzieciństwa, także od dzieciństwa do chwili obecnej opiekę nad nią sprawuje jej matka T. T.. Biegli sądowi w opinii stwierdzili, że istnieje u niej upośledzenie umysłowe w stopniu znacznym i wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wcześniej został orzeczony dla wnioskodawczyni znaczny stopień niepełnosprawności lecz okres tego orzeczenia skończył się 28 lutego 2016 r. W zaskarżonym orzeczeniu wnioskodawczyni ponownie została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniosł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, iż orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 13 czerwca 2016 r. jest zasadne. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji i zaliczył wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Stopień sprawności organizmu wnioskodawczynie w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie daje podstaw do zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności, lecz jedynie do umiarkowanego stopnia, a także, po analizie dokumentacji medycznej wnioskodawczynie, brak jest podstaw do zmiany orzeczenia w pkt 7 wskazań.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie E. T. urodziła się (...)

W orzeczeniu z dnia 20 lutego 2014 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. zaliczył wnioskodawczynię do znacznego stopnia niepełnosprawności na okres od lutego 2007 r. do 28 lutego 2014 r symbol niepełnosprawności 01-U.

W dniu 29 stycznia 2016 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w związku z upływem ważności poprzedniego orzeczenia.

Powiatowy Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. w dniu 19 kwietnia 2016 r. zaliczył wnioskodawczynię do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym do 30 kwietnia 2021 r. a także wskazał w pkt 7 orzeczenia, że wnioskodawczynie nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawczynie odwołała się od w/w orzeczenia, w związku z czym w dniu 13 czerwca 2016 r. Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...) wydał orzeczenie, w którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 19 kwietnia 2016 r.

Dowód : akta strony pozwanej

Wnioskodawczynie od urodzenia rozwijała się z opóźnieniem. Stwierdzono upośledzenie umysłowe z umiarkowanym stopniem. Nie chorowała poważniej w dzieciństwie, nie miała urazów. Ukończyła szkołę specjalną z przysposobieniem do pracy, ale nigdy nie pracowała. Jest panną, bezdzietną. Jest na rencie socjalnej. Uczestniczy w zajęciach środowiskowego domu pomocy. Nie leczona psychiatrycznie. Samodzielna w zakresie samoobsługi.

Wnioskodawczynie ma samoświadomość jasną, orientację autopsychiczną poprawną. Kontakt słowny formalny, wypowiada się pojedynczymi słowami. Z powodu wady wymowy trudna ją zrozumieć. Napęd psychoruchowy nieznacznie zwolniony. Afektywnie stępiła. Nastrój obojętny. Noce przesypia. Tempo myślenia bardzo wolne.

U wnioskodawczynie procesy myślowe i wnioskowanie przyczynowo-skutkowe, nie noszą znacznego upośledzenia. Nie ujawnia zaburzeń psychotycznych, okresowo pojawiają się zaburzenia zachowania.

Wnioskodawczynie poprawnie rozumie na poziomie konkretnym, prostych poleceń. Procesy abstrakcyjne upośledzone. Poprawnie funkcjonuje w podstawowych sytuacjach społecznych. Nie wykazuje inicjatywy.

U wnioskodawczynie występuje krytycyzm znacznie obniżony. Nadmierna podatność na sugestię. Brak rozumienia sytuacji i pojęć o charakterze abstrakcyjnym. Afekt tępy, modulowany w bardzo nikłym zakresie, ze skłonnością do spiętrzeń. Procesy wolicjonalne praktycznie zniesione. Znaczna redukcja zainteresowań, dotyczą one praktycznie spraw bezpośrednio związanych z codziennym życiem, zaspokajaniem podstawowych potrzeb. U wnioskodawczynie nie ma zdolności do podejmowania samodzielnych decyzji z uwagi na deficyty intelektualne. Występuje niska sprawność w zakresie ruchów precyzyjnych, niski poziom umiejętności społecznych, z niedojrzałością społeczną.

Ogląda program TV, bajki, lubi malować. Ma trudności w koncentracji i utrzymaniu uwagi. Ma zniesioną zdolność do orientacji w zakresie norm moralnych i zasad postępowania. Pozostaje pod opieką rodziny - matki.

Wnioskodawczyni może być zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, okres niepełnosprawności do 30 kwietnia 2021 r. i nie ma podstaw do uznania, aby uznać, że wnioskodawczyni wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawczyni jest sprawna w zakresie samoobsługi. Wymaga jednak okresowej pomocy w wykonywaniu bardziej złożonych czynności i podejmowaniu decyzji. Z powodu deficytu intelektu wymaga pokierowania i organizowania zajęć. Uczestniczy w zajęciach rehabilitacyjnych w Środowiskowym domu pomocy, gdzie są kształtowane i utrwalane umiejętności społeczne. Nie przejawia agresji, jest na ogół spokojna. Nie wymaga stałego leczenia. Wnioskodawczyni w badaniu nie podawała występowania „stanów lękowych”. Nie leczy się również psychiatrycznie z tego powodu. Stan ogólny, nie wskazuje na konieczność stałej, długotrwałej konieczności opieki pomocy ze strony innych osób. Okresowo pojawiająca się taka konieczność, szczególnie przy podejmowania bardziej złożonych decyzji nie jest powodem do uznania niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Dowody : opinia biegłych sądowych psychologa i psychiatry k. 9-10

- opinia uzupełniająca biegłych sądowych psychologa i psychiatry k.31

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni żądała zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 13 czerwca 2016 r.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2011 r., nr 12, poz. 721 ze zm.) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

W myśl art. 4 ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei art. 4 ust. 2 ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art.4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zatem zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu psychologii i psychiatrii uznali, że wnioskodawczyni nie może być zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, a także brak jest podstaw do uznania, że wymaga konieczności

stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Swoje stanowisko biegli szczegółowo uzasadnili wskazując, że: „Wnioskodawczyni jest sprawna w zakresie samoobsługi. Wymaga jednak okresowej pomocy w wykonywaniu bardziej złożonych czynności i podejmowaniu decyzji. Z powodu deficytu intelektu wymaga pokierowania i organizowania zajęć. Uczestniczy w zajęciach rehabilitacyjnych w Środowiskowym domu pomocy, gdzie są kształtowane i utrwalane umiejętności społeczne. Nie przejawia agresji, jest na ogół spokojna. Nie wymaga stałego leczenia.”

Strona pozwana nie złożyła zastrzeżeń do przedstawionej przez biegłych opinii, natomiast wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenia do opinii głównej i dlatego też Sąd dopuścił dowód w postaci opinii uzupełniającej, w której biegli sądowi szczegółowo uzasadnili swoje stanowisko w pełni potwierdzając kateryczny wniosek, że wnioskodawczyni nie może zostać zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności a także brak podstaw do zmiany pkt 7 orzeczenia. W uzasadnieniu swojego stanowiska biegli ponownie wskazali, że: „Wnioskodawczyni w badaniu nie podawała występowania „stanów lękowych”. Nie leczy się również psychiatrycznie z tego powodu. Stan ogólny, nie wskazuje na konieczność stałej, długotrwałej konieczności opieki pomocy ze strony innych osób. Okresowo pojawiająca się taka konieczność, szczególnie przy podejmowania bardziej złożonych decyzji nie jest powodem do uznania niezdolności do samodzielnej egzystencji.”

W złożonych przez wnioskodawczynię ponownie zastrzeżeniach, podniosła ona w zasadzie te same argumenty, jak w zastrzeżeniach z dnia 11 listopada 2016 r.

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. matka wnioskodawczyni T. T. oświadczyła, że nie może podjąć się pracy, gdyż boi się zostawić córki w domu, a także wskazała, że „musi spłacić długi”, a z renty socjalnej córki nie jest w stanie wszystkiego opłacić i dlatego podtrzymuje odwołanie i wnosi o zmianę orzeczenia. Jednocześnie podtrzymała wniosek o przesłuchanie świadka T. T. na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawczyni.

Sąd dwukrotnie tj. na rozprawie w dniu 28 listopada 2016 r. i 27 lutego 2017 r. oddalił wniosek o przesłuchanie świadka T. T..

Zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Natomiast stosownie do art. 217 § 2 k.p.c. Sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody wyłącznie dla zwłoki. Okolicznościami spornymi w ujęciu art. 217 § 2 k.p.c. są te, które dotyczą faktów „mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a nie wszystkie okoliczności podnoszone przez stronę (por. wyrok SN z dnia 19 maja 1997 r. sygn. I PKN 179/97 Wokanda 1998/3/18).

W niniejszej sprawie, bezspornym jest, że wnioskodawczyni nie jest osobą zdrową. Jak jednoznacznie wynika z opinii biegłych sądowych, u wnioskodawczyni „...występuje krytycyzm znacznie obniżony. Nadmierna podatność na sugestię. Brak rozumienia sytuacji i pojęć o charakterze abstrakcyjnym. Afekt tępy, modulowany w bardzo nikłym zakresie, ze skłonnością do spiętrzeń. Procesy wolicjonalne praktycznie zniesione. Znaczna redukcja zainteresowań, dotyczą one praktycznie spraw brednio związanych z codziennym życiem, zaspokajaniem podstawowych potrzeb. U wnioskodawczyni nie ma zdolności do podejmowania samodzielnych decyzji z uwagi na deficyty intelektualne. Występuje niska sprawność w zakresie ruchów precyzyjnych, niski poziom umiejętności społecznych, z niedojrzałością społeczną. Ogląda program TV, bajki, lubi malować. Ma trudności w koncentracji i utrzymaniu uwagi. Ma zniesioną zdolność do orientacji w zakresie norm moralnych i zasad postępowania. Pozostaje pod opieką rodziny - matki....”

W ocenie Sądu, brak było podstaw do uznania za zasadne przesłuchanie wnioskowanego świadka na „okoliczność stanu zdrowia wnioskodawczyni” w przypadku, gdy oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni dokonali biegli sądowi psycholog i psychiatra na podstawie bezpośredniego jej badania. Ocena, w jaki sposób matka wnioskodawczyni zajmuje się wnioskodawczynią na co dzień, jak spędzają czas, w ocenie Sądu pozostaje bez znaczenia dla oceny jej stanu zdrowia. W ocenie Sądy, fakt, że wnioskodawczyni nie podejmuje pracy, pomimo, że miała ku temu odpowiednie przygotowanie, czy też fakt, że w ocenie matki wnioskodawczyni, nie może ona pójść do pracy, gdyż boi się o córkę,

nie może stać się podstawą do oceny jej stanu zdrowia i dowodem w sprawie, skoro stan zdrowia wnioskodawczynie został oceniony przez biegłych sądowych w dwóch opiniach.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach (...) i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych, Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, a Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia jest fakt, że wnioskodawczynie miała w poprzednim okresie orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności. Stan zdrowia wnioskodawczynie oceniany jest na dzień wydania orzeczenia przez stronę pozwaną. Gdyby faktycznie stan zdrowia wnioskodawczynie i przyczyny jej choroby były takie, że nie rokowałyby polepszenia stanu zdrowia, orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności zapadłoby na stałe, a nie na czas określony.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych, tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniająca rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że biegli są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego ujęty w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Dlatego też na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. Sąd oddalił wniosek wnioskodawczynie o dopuszczenie dowodu z innych biegłych sądowych.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z

przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawczyni.

Jeszcze na etapie postępowania administracyjnego wnioskodawczyni została poddana badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które także wykluczyły potrzebę zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności. Brak było też podstaw, aby uznać, że jest podstawa do zmiany orzeczenia w pkt 7. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłego.

Podkreślenia wymaga to, iż subiektywne odczucia wnioskodawczyni co do stanu zdrowia nie znajdują odzwierciedlenia w dowodach z opinii biegłych sądowych i nie mogą stanowić podstaw do zmiany decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. albowiem Sąd orzeka na podstawie całościowego materiału dowodowego a w szczególności dokumentacji medycznej.

Brak zatem było podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności tylko dlatego, że jej mama T. T. uznała, że nie może ona podjąć pracy, a z renty socjalnej córki nie jest w stanie opłacić wszystkich kosztów utrzymania siebie i córki.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawczyni i dolegliwości jakich doznaje nie naruszają sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie innego niż umiarkowany stopień niepełnosprawności, a także brak było podstaw do zmiany pkt 7 orzeczenia, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne. (pkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).